

МОЛОДЕ ВИНО, РОЗЛИТЕ У ВІРШАХ

Від «Ілюзії польоту» (2018) до «Місії Герди» (2019) – другої збірки Ольги Юхименко-Могильди – збігло зовсім мало часу. Окрилена підтримкою читачів, журналістів і друзів Муз, молода авторка поринула в поетичну стихію, випробовуючи своє перо в різних конкурсах, фестях, беручи уроки в майстер-класах і змагаючись із власною нетерплячістю, адже емоційній максималістці прагнеться всього й одразу.

Читач відчує енергію молодого вина, якому самотньо в підвалі, в дубовій бочці, де воно мусить вибродити і вистоятись. Йому потрібне товариство, тонкий келих, піднятий надійною рукою, потрібні очі, які захоплюються кольором, вуста, що знаються на витонченому ароматі й самі пахнуть романтичними пригодами й зовсім трішки – авантюрою. Молодому вину пасує сніг абрикосових пелюсток і синє-пресинє небо над осіннім золотом Кущівки, що стала рідною для авторки.

Дев'ять місяців виношувалася збірка. Як дитя. Одні поезодумки приростали новими смаковими відтінками, якісь випадали в осад, а суттєві з часової відстані структурувалися в усвідомлення власного покликання. Така вона, робота зі словом: шукаєш слово, а знаходиш уміння розуміти себе; хочеш описати світ людських стосунків, а насправді займаєшся психоаналізом і кардіохірургією, забуваючи, що під розтином – власне серце.

Кинувши погляд на дівочі вірші про нерозділене кохання, сублімовані в готовності Герди до жертвовного пошуку способів розтопити крижаний погляд Кая, чийм серцем заволоділа інша жінка, літературна критика може, як завжди, обмежитись дефініцією «жіноча поезія». І такий підхід сприймається з гірким присмаком вироку внаслідок закостенілої зверхності в оцінках. Бо коли серце урозхрист, коли віра в силу кохання така, як в живу воду для смертельно пораненої людини, хочеться повторювати аксіому: Бог є любов.

Місія жінки – берегти життя, а отже, її сутність – любов до всього живого. І коли хтось іронічно зауважить, що чого хоче жінка, того хоче Бог, – він наблизиться до взаєморозуміння статей і берегтиме як зіницю ока свою

«кришталеву панну» й «Землю Обітовану». І, можливо, замислиться, чому українка мусить бути мужньою і терплячою, а не звабливо-розкутою, як французенка, чому не лицарі завойовують серця красунь, а красуні борються за своїх обранців, легковажаючи природним бажанням чарувати, почувати себе частиною гармонії й краси («в черговому новенькому платті»), бути в ореолі материнства, а присвячують кращі свої роки волонтерству.

Поетичну сповідь Ольги Юхименко-Могильди я сприймаю як філософську казку для дорослих. Казку про цінності й реалії, про конфлікт у психології світосприйняття чоловіка і жінки. Це сповідь, що дає змогу побачити світ очима молодої жінки, яка пахне найсолодше – мамою...

Антоніна Царук